

q

Argument

[Påstand 1] Hvis p , så q

[Påstand 2] p

Eksemplet er bare én instans av denne abstrakte formen. Du kan plassere inn hvilken som helst påstand for « p » og for « q » i det generelle skjemaet, og det resulterende argumentet vil også være maksimalt relevant for standpunktet. Det er altså i kraft av påstandenes logiske form at standpunktet følger med nødvendighet fra argumentet. Standpunktet er med andre ord en deduktiv følge av argumentet.

Imidlertid er det sjelden at argumenter formuleres med en så tydelig struktur som i eksemplet vårt. Det er vanlig i de fleste debatter at argumentasjonen hviler på implisitte påstander. Det betyr imidlertid ikke at du ikke kan rekonstruere en tankerekke slik at den inneholder rent deduktive overganger. Ved å formulere de implisitte påstandene i et argument kan du ende opp med deduktive argumenter. Det er for eksempel få som ville uttrykt seg slik vi gjorde i eksemplet ovenfor. I de fleste sammenhenger ville det vært naturlig å la «Hvis lakmuspapiret er rødt, så er væsken en syre» være implisitt. I en analyse kan du derimot gjøre dette eksplisitt, slik at den logiske strukturen blir synlig.

Logisk struktur handler ikke bare om ord som binder setninger sammen, slik som «hvis ... så». Du bør også være på utkikk etter uttrykk som generaliserer over mengder av objekter, sier noe om sammenhenger mellom dem og modale uttrykk som «nødvendig»,

«mulig», «bør» og «kan». Her er et annet eksempel på en vanlig logisk struktur:

Eksempel: Logisk form

Diagram 29 viser to ulike resonnementer.

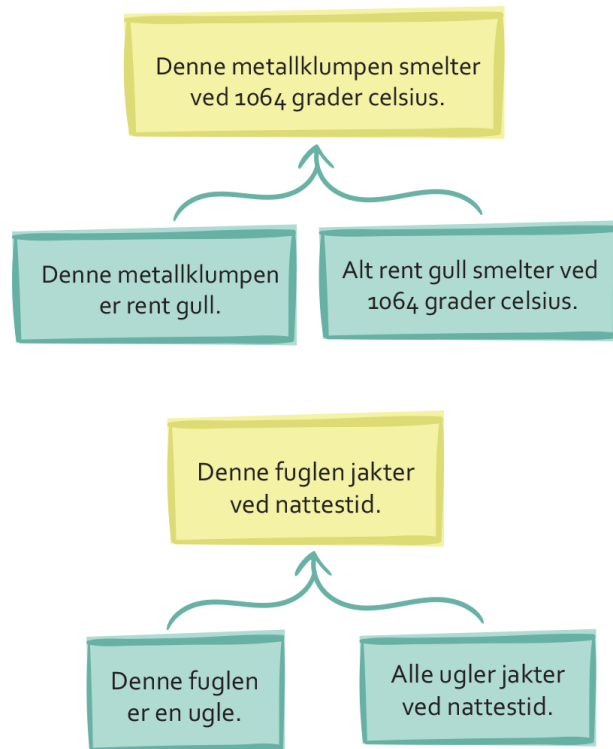

Diagram 29.

Om vi abstraherer bort objektene og egenskapene det er snakk om, får vi tydeligere frem at de to resonnementene deler en felles form, som vist i diagram 30.

